

Çalkantılı zamanların insanlarıyız. Allah'ın Müslümanlar için kış takdir ettiği mevsimde dünyaya geldik. Müslümanlar yeryüzünde ilkbaharı da sonbaharı da yazı da görmüşlerdi. Bizim payımıza ise kış düştü. Dünya devlerinin sahabe çarıkları altında ezildiği günleri de oldu bu ümmetin. Sadece Müslümanların değil kimsenin kanının ve gözyaşının akmadığı günleri de yaşadı yeryüzü. Adaleti, hoşgörüyü, kardeşi için yaşamayı, alır gibi malından verdiği günleri de yaşadı. Sadece insanların değil köpeklerin bile aç kalmaması için projeler üretildiği zamanları oldu bu ümmetin. Konuştuğunda herkesin susacağı, yaptığını söylemeyen, söylediğini yapan günleri de oldu bu ümmetin.

Sonra mevsimler değişti ve ne yazık ki mevsimlerle beraber Müslümanlığımız da değişti. Artık güven veremiyorduk etrafımıza. Artık Müslümanlar birbirlerine “babana bile güvenme” gibi abes cümleler kurabiliyordu. Alnımızda ki secde izlerinden değil, çok uyumadan dolayı yanağımızdaki yastık izlerinden tanınır olduk. Şehrimizi kaybettik, kasabamız avuçlarımız arasından kaydı. Köylerimiz şehirleşti. Komşuluk mu? Onu hiç sormayın. Afrika'da ki hayvan isimlerini bilen çocuklarımız halasının ve teyzesinin ismini bilmez oldu. Böldük ve parçaladık hayatı. Cami de başka evde başka olduk. Tekkede döktüğümüz gözyaşlarını evlerimize taşıyamadık.

Evet, bin küsur yıllık destana bir ara noktası düşülmüştü. Sonra doğum sancıları başladı Müslümanlar için. Herkes yeni bir diriliş için planlar yaptı. Reklama giren filmin mutlu sonunu görmek için herkes sadece elini değil, ruhunu taşın altına koydu. Kimi Süleyman Hilmi Tunahan gibi yer ve zaman ayırmadan, tren vagonu demeden kendini Kur'an-ı Kerim öğretmeye vakfetti. Kimi Said Nursi gibi sürgünlere, hapis hayatına rağmen 'Kur'an'ın nurunu söndüremeyecekler' diye haykırdı dağlara, taşlara. Kimi mezhepsizlik fitnesini söndürmeye, sapık akımlara karşı kaleminin hakkını vermeye çalıştı Zahid El-Kevseri gibi. Kimi Hasan El- Benna gibi hilafetin ilgasının nasıl bir fitne olduğunu görüp 22 yaşında Müslüman Kardeşler teşkilatını kurdu. Kimi İskilipli Atıp gibi başını verdi, sarığını vermedi. Kimi Necip Fazıl gibi ezanların sustuğu bir zamanda şimdi “Ankara'nın göbeğinde Allah-u Ekber demeye var mısınız?” dedi. Kimi siyasetin tutulan bütün köşe başlarına rağmen ve Müslümanların devlet idealini unuttuğu bir zamanda 'Allah nurunu tamamlayacaktır' diye haykırdı Erbakan Hoca gibi. Artan doğum sancuları ile acılarımız arttı. Daha fazla kanımız aktı, daha fazla gözyaşına boğulmak zorunda bırakıldık.

Hep Müslümanların kanıyla sulandı toprak.

Ve yine diriliş planları yapılmaya başlandı. Her gelen nesil nasıl sorusunu yöneltti. Nasıl olacakta Müslüman kanı duracak sorusunun cevabını aradı. Ne zaman gerçekleşecek İslam'ın doğumu ve sancılar bitecek diye projeler üretti. Kimi Ümmet, kadın, genç ve aile üzerine mesaisini yoğunlaştırdı, kimi modernizm belasını defetmek için ve Sünnet-i Seniyye'yi inkâr edenleri susturmak için nefesini tüketti. Kimi bu ümmetin geleceğini yakasında sarı basın kartı olanlar değil ulema konuşmalıdır diye meydan yerine çıktı, kimi yüzeysel bir siyer okuması ile dirilemeyiz, âlemlere rahmet olarak gönderilen Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in hayatını didik didik ederek yolları arşınlamalıyız dedi.

Diriliş planları yapanlardan farklı yolları kullansalar da aynı metotla yol aldılar. Kimi siyaset dedi, kimi medrese dedi, kimi dergi, kitap dedi, kimi tefsir dedi ama hepsi onlardan önce eğitim dedi. Çünkü eğitim olmadan yapılacak bütün çalışmalar, bataklıktaki sinekleri avlanmak için yeterli olsa da bataklığı kurutmak için yeterli değildi. İsmi hatırlamadığımız kişileri bataklıkta ki sinekler üzerinde mesai harcadıkları hatırlamıyoruz. Ama ismini hatırladıklarımız geriye koca bir miras bırakarak bu dünyadan göçtüler. Bunun tek nedeni ise eğitimi birinci noktaya koyarak hareket etmelerindendi. Zaten öyle de olmalı idi. İlk emri oku olan bir kitabın iman edenleri eğitimden uzak kalabilirler miydi? "Allah beni zorlaştırıcı, sıkıntı verici, yanıltıcı ve şaşırtıcı olarak göndermedi. Lakin beni muallim (öğretici, eğitici) ve kolaylaştırıcı olarak gönderdi"(Müslim, Talâk 29) diyen bir Peygamber Aleyhisselam'ın ümmeti kurtuluşu eğitimde değil de neyde görecekti.

Tabi eğitim demişken aklımıza 150 yıldır ümmet coğrafyasında uygulanan sömürgeci eğitim sisteminden bahsetmiyoruz. Farklı mizaçlarda ki insanları tek tipleştirilen, mankurtlaştıran eğitim

sistemi değil gündemimiz. Her verileni alan, sorgulamayan, doğru ile yanlış ayırt etme yeteneği kazandırmayan, uydu tipi insan yetiştiren eğitim sistemi değil arzuladığımız.

Biz bir eğitim sistemi istiyoruz; içinde

- Allah'ın anlatıldığı

- Dinin kültür olma seviyesinden çıkartılıp şariat olma seviyesinde anlatıldığı

- Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in böceğe, çiçeğe mahkûm edilmediği, her şeyi ile örnek alınması gerektiğinin anlatıldığı bir eğitim sistemi istiyoruz.

Maddeler uzar gider, yeter ki biz unutmayalım: Bizim daha iyi Müslüman olmamız için diğerlerinin daha az gavur olmasına ihtiyacımız yok. İstedığımız eğitim sistemini onların vermesini beklemeden de almasını bilmeliyiz.